

Jindřich F. Bobák
POHŘEŠOVANÁ

POŘÍSTOVACÍ
KANCELÁŘ

regionální společnost

POŘÍSTOVACÍ
KANCELÁŘ

Jindřich F. Bobák

POHŘEŠOVANÁ

Inspirováno skutečným příběhem

Text © Jindřich F. Bobák, 2015

Návrh obálky © Jindřich F. Bobák, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-36-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-37-1 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-38-8 (PDF)

E-knihu vydal: Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Ulice

Klárka byla dcerou dobře prosperujícího živnostníka, což jí umožňovalo užívat si plnými doušky bezstarostného mládí. Ani zdaleka však nepatřila mezi zhýčkané slečinky, o jakých čteme v levných románech. Na požitky, které pokládala za nezbytné, ale bez kterých by se mohla docela dobře obejít, si musela vydělávat sama. Proto polovinu svých studentských prázdnin trávila v obchodních domech mezi regály, umývala okna na stavbách a nejinak tomu bylo i o sobotách a nedělích, v době, kdy chodila do školy.

„Poctivá práce ti neuškodí,“ říkával jí táta, a protože výsledky jejího studia byly velmi dobré, neměl žádné obavy, že by se mu dcera ve světě jednoho dne ztratila. Jenomže Klárka byla nejenom pracovitá, ale také po čertech hezká, a to s sebou přinášelo kromě věcí příjemných také ty méně příjemné, které někdy dokáží člověku pořádně ztrpčit život.

Byla neděle, něco po dvaadvacáté hodině, když se za ní konečně zavřely dveře obřího supermarketu a ona se vydala na cestu k domovu. Právě zavírali, skončila jí jedna z mnoha pracovních směn. V kabelce si nesla pár vydělaných tisícovek a měla

důvod k radosti. Už si v duchu představovala, co si za ně koupí.

„Kde jsi na to vzala?“ škádlíval ji táta, když si přinesla něco nového, a šibalsky na ni mrkl. Klárka věděla, že je na ni pyšný a že tak dává najevo své potěšení z toho, že už na něm není ve všem závislá. Ačkoli nový Kaufland byl na okraji města, domů to neměla daleko. Ne více než deset – patnáct minut svěží chůze. Trefila by i se zavřenýma očima.

Šla zabrána do svých myšlenek, její štíhlá postava v bílé bundě, minisukni a střevíčkách na vysokém podpatku se ve světle pouličních lamp odrážela od lesknoucích se louží. Nikdo ji nedoprovázel. Ani Petr ne, její nový kamarád. Seznámila se s ním teprve nedávno, ale byl jí sympatický. Moc sympatický! Ještě žádný kluk jí nepřinesl kytku, teprve Petr. Byl úplně jiný než ti ostatní. Vzpomněla si na něj, ani nevěděla proč.

Tak se stalo, že si vůbec nevšimla velkého stříbrného auta, které ji už chvíli sledovalo a tichounce jako dravec se objevilo za jejími zády. Než se stačila vzpamatovat, otevřely se dveře, vyskočil z nich nějaký muž a silné paže ji vtlačily do vozu.

„Co to – co to děláte?“ stačila ještě vykřiknout, než ji další pár svalnatých rukou zatlačil ještě hlouběji do sedadla a široká chlapská dlaň jí

zakryla ústa. Dívka sebou zmítala ze strany na stranu, ale kromě únosců ji už nikdo neslyšel. Útok byl neočekávaný a prudký. Osamocená dívka v minisukni a s kabelkou přes rameno byla pro bandu darebáků v tuto pozdní hodinu snadnou kořistí.

„Jen se neboj, děvko, však si zvykneš,“ zašklebil se jí do obličeje chlap na předním sedadle. Byl to ten, který ji vtáhl dovnitř a vyrval jí z rukou kabelku.

„Určitě sis mě s někým spletl!“ trhla sebou dívka. „Nejsem u tebe žádná děvka! Okamžitě mě pusťte!“

„A podívejme, osmnáctka!“ mlaskl ničema, když kabelku otevřel a našel její doklady. „Á, mobil! Hm, už jsem viděl lepší. Tak ten už potřebovat nebudeš,“ uchichtl se. „Hej, stáhni trochu okýnko,“ šťouchl řidiče do ramene a mobil vyhodil do tmy. Peníze, které si Klárka vydělala a s takovou radostí šla s nimi domů, si strčil do kapsy.

„A co to máš tady?“ prohlížel si její studijní průkaz.

„Á, studentka gymplu!“ hvízdal na překvapeně.

„Říkala jsem, že jste si mě spletli!“

„Hm. To znamená, že umíš jazyky, že jo? Ferdo, vypadá to, že dnes máme šťastnej den,“ obrátil se

na druhého lumpa, svého společníka. Ten nelenil a pohotově posvítil Klárce baterkou do obličeje.

„A navíc je i pěkná,“ mlsně se olízl.

„Co si – co si to dovoluujete? Okamžitě mi to všechno vraťte a pusťte mě!“ zmítá sebou dívka a snaží se odstrčit cizí ruku, která jí chtivě zajela mezi kolena.

„No co je, co je? Copak jsi to ještě neměla? Neboj, však my už tě to naučíme,“ ušklíbl se chlap, který seděl po jejím levém boku.

„Bude se ti to líbit, uvidíš, ještě nám jednou poděkuješ,“ zašklebil se ten po její pravici.

Klárka se znovu vzchopila k odporu a vši silou zařala do ruky mezi svými koleny nehty.

„A podívejme, kočička by chtěla škrábat a kousat,“ zasyčel vztekle útočník, vytáhl ruku a surově jí stiskl obě zápěstí.

„Neboj, hned to napravím,“ zahučel jeho společník, svázal jí ruce, vytáhl odněkud lepící pásku a zalepil jí ústa. „Tak to bude lepší. A teď už budeš hodná! Ani muk, rozumíš? Kdo si počká, ten se dočká,“ dodala zašklebil se, jako by řekl bůhvíjak dobrý vtip.

Rvát se s únosci bylo nad Klárčiny síly. Všechno bylo najednou zbytečné a její odpor ustal.

Ochromená strachem, ale také několika surovými

poličky, které jí ten vlevo ušetřil, seděla bezmocně uvnitř vozu, chvěla se po celém těle a tiše plakala.

Mercedes se řítit setmělými ulicemi a nikdo z náhodných chodců netušil, jaké se uvnitř odehrává drama. Asi po půlhodině jízdy se ocitli na dálnici. Ačkoli měla Klárka omezený výhled, bezpečně to poznala podle stejnoměrných úderů kol mezi betonovými panely. Drkotání na výmolech okresní silnice ustalo a rychlost vozu se zvýšila. – „Teď popoženeme koníčky,“ říkával vždy táta, když ji vezl do krajského města na nákupy.

Bože, kam mě to vezou, co se mnou bude, zoufalo si děvče. Ani vzpomínka na modlitbičku, kterou ji kdysi v dětství učila maminka, ji nejhorších obav nezbavila.

Asi po hodině jízdy sjeli z dálnice a vjeli do nějakého města. Jeli po nemožně hrbolaté cestě, zřejmě po kočících hlavách, auto jelo skoro krokem. Kužely světla osvětlovaly šedivou řadu starších domů a domků, na druhé straně byl nějaký rozlehlý park obehnaný železným plotem. Podle omšelých opadaných omítek a hlubokého ticha kolem Klárka usoudila, že jsou v nějakém menším městě. Určitě tu ještě nikdy nebyla...

„Konečná, vystupovat,“ otevřel dveře první z chlápků, řečený Ferda, chytil ji za rameno a smýkl jí na chodník.

„A ne, aby tě napadlo vzít do zaječích! Utéct stejně nemáš kam!“ zachechtal se jeho společník. Podle hlasu mu nebylo víc než třicet.

Také ten, který seděl v autě vedle ní a strkal jí ruku mezi kolena, nevypadal na to, že by byl starší, ale v té tmě se to dalo stěží rozeznat. A stejně starý mohl být i řidič.

Klárka se znovu pokusila vyprostit z bolestivého sevření.

„Tak ty sebou budeš ještě cukat, potvoro?“ hrubě se na ni obořil její strážce a stiskl jí loket, až bolestí vyjekla.

Vtáhli ji do domu. Čtvrtý z únosců rozsvítil světlo a zabouchl domovní dveře. Před Klárkou se objevila dlážděná chodba a chladné schodiště.

„Rozvaž jí ruce,“ poručil Venca, muž v kšiltovce, pravděpodobně vůdce bandy.

„A teď nahoru,“ poručil a začal strkat dívku do schodů. Klárka si pomyslela, že bude raději dělat mrtvou, než aby šla dobrovolně tam, kam se ji snažili darebáci zatáhnout, ale neuspěla.

„S tím na mě nechod,“ rozvzteklil se její průvodce, „tady se omdlívat nebude,“ rychle se

sehnul, uchopil ji za nohy a přehodil si ji přes ramena jako pytel brambor. Nahoře je čekala další chodba a několik dveří. Do jedněch s ní vstoupil a shodil ji na postel. Lůžko, na kterém se ocitla, bylo potaženo dekami.

„Teď ti sundám z pusy tu náplast,“ řekl. „Máš tu všechno, co potřebuješ – umejvadlo, ručník, mejdlo, kartáček na zuby a záchod. Na náký blbinky ani nemysli – vokno ani dvěře se zevnitř nedaj vtevřít. Najíst dostaneš, tak neboj. Všechno bude dobrý,“ dodal a zavřel za sebou dveře. V zámku cvakl klíč. Klárka osaměla.

Klárčin otec Jan Weismann přecházel nervózně po kuchyni. „Kde jen ta holka může být? Za chvíli bude půl dvanácté. Tak pozdě domů nikdy nechodí.“

„Neměj strach, přece je už dospělá,“ chlácholila ho Klárčina máma.

„Právě proto,“ houkl otec, „měl jsem jít raději naproti,“ a znovu vyhlédl z okna. Klárka byla jedináček, a i když si to nechtěl připustit, většina jeho starostí patřila právě jí.

„Neblázni, vždyť to znáš. Jistě jde domů s nějakou kamarádkou a cestou si trochu splkly.“

„Nezdá se ti, že to splknutí už trvá nějak dlouho? Říkej si, co chceš, na nic už nečekám a jdu. Doufám, že se jí nic nestalo...“

Starostlivý táta na sebe hodil bundu, vzal do ruky baterku a vykročil do tmy.

„Milá ženo,“ brblal si cestou, „tohle nevypadá na nějakou kamarádku, spíš bych to tipoval na kamaráda, jestli chceš něco vědět. Ani bych se nedivil, v osmnácti už holka snadno zblbne,“ a nakukoval do všech průjezdů, jestli tam neuvidí Klárku v něčím objetí. Neuviděl...

Tak přišel až ke Kauflandu. Před vchodem zůstal nerozhodně stát. Jak se dalo čekat, bylo už dávno zavřeno. Co teď? Plný děsivých představ a neblahých tušení se vydal na zpáteční cestu k domovu a znovu prohledával každé nároží, každý dvůr. Bez výsledku. Když se vrátil domů, byla už skoro jedna hodina po půlnoci.

„Tak co, našel jsi ji?“ nedočkavě se ptá matka a dívá se za manželova záda, jestli tam ve tmě Klárka nestojí. Také ona už je strachem bez sebe.

„Nenašel,“ rozhodil otec rukama. „Jsem z toho zoufalý. Víš snad o někom, u koho by mohla být? Nebo má nějakou známost, o které nevím? Nezatajily jste mi něco?“